

ד ת י ק י ם מ ר ו צ י ם - ר א י ר ן ל ח ג הקבוצה

בית קיבוצי קטן. וחדר וחצי, מטבחון זעיר (כירת גז, קטנה) ספה, 2 כורסאות, מזבזבז מגושם בסגנון של פעם, מעשה ידיו של טים (הזכור לנוב מהבגרייה...) ועליו צילומי הילדים והזככדים. כובצית גוספת, מודרנית ("קיבוץ חלקים בחיפה והרכבנו לבד"), ספרי צילום ומוזיקה וקסטות רבות. הקירות מקושטים ברקמות - מלאכת יד מעשה מותאמת. שטיח ועליו שולחן במרך וטזירת פרחים. בכניסה - פינת אוכל מותאמת בדיוק למקום המצומצם ולכסא אורטופדי.

חריגים בוודר זה שלויזיה צבעונית ורדיו-טיפ סטריופוני. חדרם של יעל ומיכאל לויין. מיכאל במבא על דתיקי הקבוצה (החל מ 1938) יעל הצטרפה כעבור שבחיים ומציהם כשאר מיליוני הקבוצה התחילו את וזיהם בקבוצה במסגרת "חומה ומגדל" שהוקמו בפרוס בזלה. מיכאל בן ה 74, הבראה צעיר מגילו ויעל בת ה- 67 (הרוכבת במרץ על אופניה החדשים ברובי-הקיבוץ), - הסכימו להתראיין לכבוד חג הקבוצה, במלאת לה 48 שנים,

ישבתי בגיתם - שתיבו קמה קר ושוחחבו על בית קיבוצי, זיקנה, יחסי צעירים ותיקים, תהביבים ועבודה - אכזבות ותקוה.

פתוחתי בשאלה: "מהי מעין צבי בשבילכם?"

מיכאל מתרועע בכורסא, בטען לאחור, עוצמ, אח עיביו ומחלק את חשובתו ל 3 חלקים: (א) הגורף - היט, הודר - כל המרחב - אבי קשור אלינו. כבר לפני 48 שנה התקשרתי למראות הסביבה והמקום מצא חן בעיני. כעת השתרשתי פה, כאילו שתלו אותי.

(ב) הישוב - המקום הזה - כל מה שבבבה, השדות, הבריכות שבחפרו, המטעים שניטעו - כל אלה מצטרפים לתמונה אחת.

(ג) החברה - צמחתי איתה והיא חלק מביתי. דוקא אבי, כאדם שאיבו וברדתי במיוחד - אבי מודה שאבי זקוק לחברה ולמדתי להעריך את ונרומתה לחבר."

יעל מטבירה, שמעין צבי היא "בית שלי. אבי חייה כאן ומרגישה פה טוב. החלטתי לחיות כאן ואבי משלימה גם עם החסרונות."

עבודתם של יעל ומיכאל מהווה מרכיב חשוב בסדר יומם. מיכאל, העובד חצי יום בחצרבות (תיקוני כסאות-ברוו, משריות, תריסים וכו') מרוצה ממקום עבודתו, המקנה לו טיפוק. הוא מודע לקושי שלא כל חבר בגילינו, מצא לו מקום עבודה מתאים."

יעל עובדת ב"סלסלית" - אהבת את העבודה ומרגישה טיפוק מעצם היצירה והתרומה למשק. מיכאל מעיד על עצמו שהוא אדם רגיש - "אבי בוכה בקלות למשמע אסובות, צרות או בעיות של ילדים" - הוא חש את תכולתם של דתיקים בקבוצה שלדעתו "סובלים בגלל חוסר הגשמת האידיאלים, איתם באור" וכך מזהה קשיים של מבוגרים הבועים מ"חוסר יכולת להיות עם הזקנה ומגבלות הגיל ומשליכים חלק ממצוקות אלו על הקבוצה."

בוצר מצב המקומם זאת מיכאל: "מעבות והאשמות של מבורגנים כלפי הנוער והצעירים מאד לא מקובלות עלי". הדבר מרגיש לצערו, שאבד הקשר עם חלק מהותיקים, מצב זה הוא למקח עליך אחריות ושותף לו. לעומת זאת הביהת מרגישים קרובה ויחס חיובי אל הצעירים. מיכאל מספר על עצמו: "לא חובכתי בחבוצת בוער, לכן גבי מרגיש עצמי חריג עד היום. הגעתי לקבוצה לא מתוך אידיאלים, אלא מאהבת החקלאות. הקשר למבצע ולהקלאות של יעל ושלי התממש בעבודות שליב בשדות, במיכון הקלאי ובגולל הקשר אותנו למקום.

ילדיהם של יעל ומיכאל עזבו את הקבוצה, יעל מתיוססה לכך ואומרת: "אין לי אכזבה, ילדי בגו את חייהם במקום אחר, בדילוג כמו שאבי עשיתי בצעורי. הילדים מבקרים אותי וגבי בוסעת אליהם ואבחנו מקימים קשר רצוף".

מיכאל מוסיף "הדבר החשוב ביותר הוא היורר הצעיר - זה הפתיד - חסר הקשר שלהם למשין - גם ילדי העזבו קשרים מאד למקום. אבי מאושר שהם חיים בארץ ושהם גריאים ומאושרים".

יעל ומיכאל הם ממקבלי התולומים "הכבודים". "לפעמים אבחנו מדברים שטדיות" אומר מיכאל, "אז גבי אומר האעזוב... חבל שאצלנו יש חבחים שחושבים כל הזמן על הכסף. לו הייתי רוצה כסף כמטרה בחיים הייתי עוזב כבר לפני 30 שנה. בשבילי וזמירות זה דבר וולף ולא עקרי. למרות זאת, הייתי בהבה אם יכלנו כולנו, גם אלה שאין להם שיי-לומים, להשתמש באופן פרטי בחלק מהכסף, לו מצב מעין היו טוב יותר. גבי מרגיש עצמי עזיין כקייבוציק ולא אטכים שרק חלק מהאוכלוסיה תהבה מכך".

מיכאל שער 4 ביתוחים אורטופדיים, האחרון שבהם בגרמניה - אומר שבעקומה זו וש את כוחה של הקבוצה: כשהולכים מקבלים את כל העזרה הדרושה. למדתי להעריך באמצעות גופי את הקבוצה, את השותפות, אין עוד מקום בעולם שיש בו דאגה כזו לבריאות".

הצילום היה תחביבו של מיכאל משך כ- 15 שנים. לפני כ- 6 שנים כאשר חש שמלאכת הפיתוח במעבדה מכבידה עליו וכוחם של דגליו בוגד בו בשעת הצילום, החליט לחפש תחביב חדש. הוא בוזר במודיקה קלסית, מיכאל מקדיש לכך את זמנו החופשי וכזרכו עוסק בכך ביסודיות. הוא מאזין ליצירות, קורא עליהן וגאה שהיום הוא מסוגל לזהות יצירות קלסיות, להאזין להן זמן ממושך ולהזהות מלחינים.

יעל משתופת בחדג ריקמה מטפחת גיבה קטנה בעזרתו של מיכאל (שגם מסייע בעבודות הבית), שוחה ומטיילת ("כל יום אבחנו הולכים 2½ ק"מ) ושומות על קשר עם ילדיה ("מה יהיה כחוצטרך לשלם שיחות שלפון לאילת"?). יעל יודעת להעריך את חייה בקייבוץ. חיים קלים וברחים יחסית בהשוואה לחיי עקרת בית בעיר ("זרקנו כביסה ביום שישי וקבלנו אותה בחזרה ביום ראשון!") זיבר המאפשר לה לארח בברוחיות את ילדיה ולעסוק בשלל עטוקיה. גבי הדוג בהבים מאדו מוזג "מפגשים" בהחלה היינו ספקניים - עכשיו אבחנו לא מפסי-דים אף פגישוה. כל הכבוד לעדבה.

יו בוחיבו הקיבוציים, דברים המפריעים ומרגיזים אותם, בזבוז למשל. אך מיכאל מבסה לחתעלם מהם ויעל "לוקחת יותר ללב".

לכבוד הוזג מאחלת המטפחה לקבוצה - עתיד טוב שבו:

סקופוס ישמש מקור הכנסה רציני לגבוץ פני יש קשר מובהק בין מצב כלכלי לזוהרתי: 5/.